

РЕШЕНИЕ

№ 1564

гр. Пловдив, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20235300502942 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №406/16.09.2023г. постановено по гр.д.№ 710/2023г. по описа на РС-А. , е допуснато настаняване по съдебен ред на детето Д. Д. В., ЕГН *****, с майка - С. Д. Ц. и баща – Д. А. В., в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи без увреждане *****, за срок от две години.

Недоволна от така постановеното решение е останала жалбоподателката С. Д. Ц., с ЕГН:*****, която в подадената въззивна жалба оспорва изводите на първоинстанционния съд, че са налице условията за настаняване на детето извън семейство. Искането до въззивния съд е за оставяне без уважение молбата на Дирекция ”Социално подпомагане” , за настаняването по съдебен ред на детето в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи без увреждане, евентуално намаляване на срока , за който е предприета мярката за закрила , а в случай,че съдът приеме , че същата е подходяща, то да определи режим на лични отношения на майката с детето.

В законоустановения срок Дирекция „Социално подпомагане” –гр.А. е падала отговор на въззивната жалба със становище за нейната неоснователност.

Въззивният състав на ПдОС след като констатира, че въззивната жалба е допустима, подадена от надлежна страна в законния едноседмичен срок по ЗЗДет., срещу подлежащи на обжалване валидно и допустимо съдебно решение, разгледа въззивната жалба по същество.

Съдът е сезиран с молба с правно основание чл.26,ал.2 във вр. с чл. 25, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗДет., подадена от Дирекция „Социално подпомагане” (ДСП) -А., с искане до съда за постановяване спрямо непълнолетното дете Д. Д. В.,с ЕГН *****, мярка за закрила чрез настаняването му в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи без увреждане с. *****, за срок от две години.

От представените по делото социални доклади, на основание чл.26,ал.3, т.1 от ЗЗДет. и приетите в производство писмени доказателства, е документално установено, че детето Д. Д. В., с ЕГН *****, е родено от фактическото съжителство на С. Ц. ЕГН ***** и Д. А. В. ЕГН *****. От съвместното си безбрачно съжителство, същите имат родено още едно дете А.Д. В. ЕГН: *****, което е освидетелствано с решение на ТЕЛК с определена 100 % степен на увреждане и което към настоящия момент е настанено за отглеждане в ЦНСТДУ, гр.К.На 03.06.2020г. в Отдел "закрила на детето" при ДСП-П. е подаден сигнал от бабата на децата по майчина линия, че са останали без родителска грижа и законен представител. Във връзка с постъпилия сигнал е била извършена проверка от ОЗД при ДСП-П. и детето Д. В. е било настанено за отглеждане в семейството на своята баба за срок от две години. На 08.12.2020г. е подаден нов сигнал от бабата на детето, че желае същото да бъде изведено от семейството ѝ, тъй като не е в състояние да се грижи за него, поради което със съдебно решение от 16.03.2021г. постановено по гр.д.№57/2021г. по описа на РС-А., детето е настанено за отглеждане в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи без увреждане *****, за срок от две години.След изтичане на срока на настаняването определен със съдебното решение, със Заповед № ЗД/Д-РВ-А-007/24.03.2023г на ДСП А. детето е настанено по административен ред в ЦНСТ с Н.

Майката на детето С. Ц. към настоящия момент живее в село С., заедно със съжителя си и неговите родители.Същата е назначена за личен асистент на своя съжител, който е лице с увреждания, с ЕР на ТЕЛК с оперделени 100 % чужда помощ, с водеща диагноза „*****“. Майката е депозирала на 20.04.2023г. пред ДСП-К. заявление за реинтеграция на детето и за ползване на социални услуги за повишаване на родителския си капацитет. След извършеното социално проучване ДСП К. изразява становище, че към момента са налице само намерения и желание от страна на майката да полага грижи за детето, както и че към настоящия момент не са създадени всички условия на сигурност, стабилност и адекватност в грижите, при които детето да бъде реинтегрирано.

Изслушана непосредствено пред първоинстанционния съд, майката на детето- С. Ц. изразява желание и готовност да се грижи и отглежда сина си. Заявява, че настоящият ѝ партньор и родителите му са съгласни детето да

живее при тях.

Изслушано пред въззивната инстанция детето изразява желание да живее при майка си. Заявява, че за втора поредна година повтаря седми клас, тъй като не си е взел изпитите. Посочва, че не се виждат често с майка му, тъй като тя живее далече-в Р. или К., като не е ходил при нея. Чуват се често по телефона, като преди около 2-3 месеца го взела от дома и го завела при баба му в град П., а после посетили й сестра му в дома, в който е настанена в град К.

Разпитаният пред въззивната инстанция по почин на жалбоподателката свидетел А. В. заявява, че се познават отдавна, като в момента С. живее в село С., в дома на своя съжител и е негов личен асистент. До края на 2019г. децата са живели с родителите си в къщата на бащата на С. в град П. Поради упражнявано домашно насилие, С. избягала от съпруга си и оставила децата на своята майка, която също отказала да ги гледа и те били настанени в домове. Съпругът на С. продал всички вещи и в момента къщата била празна. Според показанията на свидетеля между майката и детето имало силна емоционална връзка, чували се често по телефона, който му бил взет от служителите на дома.

Пред съда социалният работник Т. разяснява, че телефонът на детето е бил взет не само защото не слуша в час, но и поради това, че с няколко момчета били счутили уличната лампа и били хванати да пушат марихуана. Д. разполагал с неограничени мобилни данни, а в дома интернета се спирал в 10 часа.

Според показанията на свидетелката Г. Д. познава детето, защото е бивш служител на Центъра за настаняване. Майката е посещавала два пъти детето, като си общували постоянно по телефона. Детето се оплаквало от храната, че не му харесва и не му достига, като отново повтаря седми клас.

Настоящата инстанция, като взе предвид всички събрани по делото доказателства, както и представените социални доклади изцяло възприема изводите на първоинстанционния съд, че са налице основанията за настаняването на детето извън биологичното му семейство.

Желанието на майката да се грижи за сина си е необходимо, но не и достатъчно условие.

Съгласно разпоредбата на [чл. 125 от СК](#), родителите имат задължение да се грижат за физическото, умствено, нравствено и социално развитие на детето, за неговото образование и за неговите лични и имуществени интереси. Родителите отглеждат детето, формират възгледите му и осигуряват образованието му съобразно възможностите си и в съответствие с нуждите и наклонностите на детето с цел израстването му като самостоятелна и отговорна личност. За да бъде сметено, че родителят би могъл да полага адекватни грижи за детето, следва да се установи възможността за комплексно изпълнение на всичките задължения, които той има спрямо детето. Следва да се има предвид също, че изпълнението на задълженията на

родителя спрямо детето се дължи постоянно. Интересите на детето са определящи, поради което от тях следва да се ръководи съда при преценката по [Закон за закрила на детето](#).

Настоящата инстанция изцяло възприема изводите на РС-А., че към настоящия момент майката С. Ц. не е в състояние да полага адекватни грижи за детето. Липсват доказателства, от които може да се направи извод, че майката е в състояние да полага постоянна, непрекъсната и адекватна родителска грижа. В тази връзка по делото е категорично установено, че към момента са налице само намерения и желание от страна на майката да полага грижи за детето, както и че към настоящия момент не са създадени всички условия на сигурност, стабилност и адекватност в грижите, при които детето да бъде реинтегрирано. Вярно е, че майката е предприела необходимите стъпки за реинтеграция на детето. Процесът на реинтеграция от своя страна изисква време, през което тези новонастъпили обстоятелства да се изследват от социалните служби и при положително становище за родителския капацитет и условията в дома на майката, да се пристъпи към прекратяване на действащата мярка на закрила. През този период от време, в интерес на детето е да се осигури за него сигурна, спокойна и безопасна среда за развитие. При тези данни по делото в интерес на детето е да бъде предприета мярка за закрила чрез настаняването му в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи без увреждане, за срок от две години. Този срок съдът счита за достатъчен, за надграждане на родителския капацитет на майката, промяна в отношението ѝ към своите родителски отговорности. При положителна промяна в обстоятелствата и установена родителска отговорност и капацитет, майката има възможност да поиска реинтеграция на детето в семейството.

Предвид изложеното първоинстанционното решение в частта, в която е допуснато настаняване по съдебен ред на детето Д. Д. В. в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи без увреждане за срок от две години, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Неоснователно е искането в жалбата да бъде определен режим на лични отношения между майката и детето, тъй като същият се постановява само в хипотеза на чл.33, ал.1 от Закона за закрила на детето, каквато в процесния не е налице.

Предвид изложеното, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №406/16.09.2023г., постановено по гр.д. №710/2023г. по описа на РС- А.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____